

Zeepkistenrace

Inge rent over de camping. Als ze bij hun plekje aankomt, hurkt ze voor hun tent in het gras. Ze trekt de flap opzij. 'Hé Leon, morgen is er een wedstrijd zeepkist bouwen! Zullen we meedoen?'

Haar broer kijkt haar over de rand van zijn boek verbaasd aan. 'Een zeepkist? Wat is dat nou weer?'

Inge zucht. 'Soms begrijp ik niet dat jij een broer van mij kan zijn, jij weet echt niets!'

'Pff, alsof jij altijd alles weet...' Dat grinnikt Leon. 'Nou ja, jij weet inderdaad geloof ik wel wat meer dan ik.' Hij kruipt uit de tent.

'Een zeepkist is een kar met vier wielen. Op het speelveld ligt een hele berg planken, balken, wielen, ijzerdraad en spijkers. Daarmee moet je in één dag een zeepkist bouwen. 's Avonds is er dan een grote wedstrijd. Iedereen moet met zijn kar op de top van die schuine weg aan het begin van de camping gaan staan. De bedoeling is dat je je kar zo maakt, dat hij heel soepel rijdt. De zeepkist die het verst komt, heeft gewonnen.'

Terwijl Inge vertelt, beginnen Leons ogen te glimmen. 'Gaan we echt aan meedoen! Wij gaan een supersnelle Ferrari bouwen. Of ... nee wacht, we maken een Lamborghini.'

Inge haalt haar schouders op. Zij heeft geen verstand van automerken. 'Mij best. Als hij maar snel is.'

'Een Lamborghini is de snelste en gaafste auto die er bestaat!'

Inge staat op. 'Dus we doen mee? Dan moeten we ons nu wel gaan inschrijven, en dat kost vijf euro.'

Vader vindt het een leuk idee, en geeft hen een briefje van vijf. 'Maar... ik kom niet helpen hoor!

Jullie moeten 'm helemaal zelf maken!'

'Tuurlijk pap!' zegt Leon. 'Dat kunnen wij best hoor!'

De volgende morgen klinkt er op het veldje al vroeg het geluid van zagen en hamers. Inge sjouwt planken en latten, terwijl Leon heel wijs op een stuk papier staat te kijken. Vader had het toch niet kunnen laten en had gisteravond een bouwtekening voor hen gemaakt.

'Nog twee lange planken, Inge, dan hebben we alles,' zegt hij.

Inge veegt haar voorhoofd af. 'Nou, dat zou tijd worden ook zeg. Ik sjouw me een bult!'

'We beginnen met de bodem,' zegt Leon. Hij tekent met een potlood de juiste maat af op een plank.

'Laat mij maar zagen,' zegt Inge. Ze pakt de zaag. 'Kan ik dat niet beter doen?' vraagt Leon.

'Wat nou? Denk jij dat ik dat niet kan? Zeker omdat ik een meisje ben hè? Nou, let maar eens op, mannetje, hoe goed dit meisje een plank kaarsrecht kan afzagen!'

Ze legt de plank op een boomstronk, legt haar ene hand net naast de potloodstreep en zet daar de zaag naast, precies zoals ze het vader al zo vaak heeft zien doen. De zaag is niet erg scherp, het duurt een hele tijd voor de plank door de midden is, en helemaal recht gaat het ook niet, maar Inge laat zich niet kennen. Trots houdt ze de zaag omhoog. 'Nou, daar heb je niks op te zeggen hè?'

Leon grinnikt. Hij geeft haar nog drie afgetekende planken. 'Jij kan het echt goed zeg! Zaag je deze ook even af?'

Zelf pakt hij de wielen en probeert er een as aan vast te maken. Inge ploetert verder met de zaag. Af en toe kijkt ze even op, naar Leon, en op één of andere manier heeft ze toch het gevoel dat Leon haar in de maling heeft genomen, en haar nou stiekem uitlacht omdat zij het zware zaagwerk doet.

Als ze alle planken op maat hebben gezaagd, gaan ze de kar in elkaar zetten. Inge bekijkt vaders tekening nog eens goed.

'Je moet die bodem wel goed vastschroeven aan de zijkanten hoor!'

Leon schudt zijn hoofd. 'Schroeven is veel te moeilijk. Ik sla er gewoon een heleboel spijkers in.'

Inge kijkt eens om zich heen. Sommige karren zijn al bijna klaar, maar een paar andere kinderen hebben nog helemaal niets in elkaar gezet.

'Kan jij deze plank even goed op z'n plaats houden, dan sla ik er een paar lange spijkers in.'

'Kijk je wel uit voor mijn...' Maar voordat ze haar zin af kan maken, slaat Leon met de grote hamer boven op zijn eigen duim. 'Au au au!' Hij springt in het rond, zijn gezicht wordt helemaal rood.

'Sufferd, hou die plank dan ook stil!' snauwt hij.

‘Hé hallo, ik hield die plank stil! Jij kan gewoon niet goed mikken!’ Maar ze heeft toch ook wel medelijden met haar broer. ‘Laat je duim eens kijken,’ zegt ze.

‘Ik denk dat m’n nagel zwart gaat worden en er dan af gaat vallen, net als bij vader toen,’ piept Leon.

‘Ach welnee joh. Zal ik een natte doek voor je halen?’

Leon schudt zijn hoofd. ‘Het gaat al weer een beetje.’

Na nog een paar uur hard werken is hij klaar. Trots bekijken ze hun zeepkist. ‘Hij lijkt echt een beetje op een Lamborghini!’ zegt Leon.

‘Eén belangrijk ding klopt er nog niet,’ horen ze opeens een stem achter zich. Vader kijkt hen lachend aan.

‘Wat dan niet?’ vraagt Inge.

‘De kleur... maar misschien heb ik daar de oplossing voor,’ zegt vader met een geheimzinnige blik. Hij haalt een plastic tasje achter zijn rug vandaan. ‘Alsjeblieft!’

Leon kijkt in het tasje. ‘Een spuitbus gele verf! Super bedankt, pap!’

‘Eigenlijk moet je mama bedanken,’ lacht vader. ‘Tijdens het boodschappen doen kwam zij op het idee. En jullie moeten snel verder, want de verf moet natuurlijk vanavond wel droog zijn.’

‘Ik wil spuiten,’ zegt Inge.

‘Oké, dan maak ik het stuur vooraan vast,’ zegt Leon. Hij steekt zijn hoofd in de kar en kruipt er helemaal in. Even later steken alleen zijn benen er nog uit.

Inge schudt de spuitbus goed. Dan wipt ze de dop eraf, en richt de spuitmond op de kar. Met mooie bewegingen spuit ze de felgele verf op het hout. ‘Oh, hij wordt nu echt mooi, Leon!’ roept ze. ‘Moet ook!’ roept Leon vanuit de kar terug.

Leon klautert uit de kar. ‘Zo, het stuur is ook gefikst.’

Inge kijkt hem eerst met grote ogen aan. Dan schiet ze vreselijk in de lach. ‘Ha ha... Leon... je lijkt wel... hi hi... je lijkt op het achterstuk van een wesp!’

Leon kijkt verbaasd naar zijn zwarte shirt, waar dikke gele strepen overheen lopen. ‘De naden tussen de planken... de verf is er dwars doorheen gegaan,’ zegt hij met een sip gezicht.

Inge blijft maar lachen, ze houdt haar handen tegen haar buik. ‘Au... ha ha... au, het doet gewoon zeer, Leon. Maar het zit... het zit ook helemaal in je haar, en op je gezicht.’

Een meneer die op de camping werkt, loopt langs. ‘Hé, jij past helemaal bij je kar! Dat vind ik nog eens origineel!’

Leon moet nu ook grinniken. Opeens kijkt hij Inge aan. ‘Hé, hoor je dat? Hij vindt ons origineel! En volgens mij zit hij vanavond in de jury!’

‘Dan moet jij vanavond in de kar rijden, Leon!’ zegt Inge enthousiast. ‘En ik moet je hier en daar nog wel een beetje bijspuiten...’ Ze richt de spuitbus op haar broer en verft hem helemaal geel. ‘Nu je gezicht nog. Doe je ogen dicht!’

Die avond staan er wel vijftien zeepkisten voor de startstreep. De baas van de camping telt af. ‘Drie... twee... één... GO!’

Overall klinken kreten om de racer aan te moedigen. Inge rent langs de helling mee. ‘Plat liggen, Leon, dan vang je minder wind!’

Maar al snel is duidelijk dat hun kar niet gaat winnen. En ze worden ook geen tweede of derde. Uiteindelijk finisht Leon op de negende plaats.

‘Geef niks, Leon. Het was toch een leuke wedstrijd en een hele leuke dag.’

Alle deelnemers verzamelen zich beneden bij de grote tent.

‘Willen de nummers één, twee en drie naar voren komen,’ roept de campingbaas door de megafoon. De winnaars krijgen allemaal een grote zak snoep, en een echte beker.

‘En dan nu de extra prijs voor de origineelste zeepkist van deze race!’ roept hij weer.

‘Het was heel erg moeilijk, want we hebben vandaag echt heel veel mooie, grappige, originele zeepkisten gezien. Maar uiteindelijk sprong er ééntje echt uit. Want deze jongelui hebben niet alleen hun zeepkist feelgeel geleverd, maar zelfs de bestuurder in dezelfde kleur mee gespoten. Willen Leon en Inge naar voren komen?’

Trots laten ze even later de zilverkleurige wedstrijd beker en de enorme zak snoep aan vader en moeder zien.

‘Echt goed van jullie!’ prijst vader.

Moeder kijkt Leon hoofdschuddend aan en zucht. ‘Je gezicht, je haar! Die verf gaat er met wassen nooit af! Ik ben bang dat je de hele vakantie geel zult zijn.’

Eeuwoud Koolmees